RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 87.297 van 16 mei 2000
in de zaak A. 85.469/VII-18.890.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,

die woonplaats kiezen bij
Advocaten E. VAN DE COTTE en N. VAN OVERLOOP,
kantoor houdende te GENT,
Halvemaanstraat 7

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 16 juli 1999 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 december 1998 tot weigering van verblijf, aan de verzoekende partijen betekend op 2 juli 1999;

Gelet op de beschikking van 13 september 1999 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. FLACHET die, loco Advocaten E. VAN de COTTE en N. VAN OVERLOOP verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen, van Slovaakse nationaliteit, komen op 4 september 1998 in België aan en verklaren zich op 17 september 1998 vluchteling.

1.2. Op 4 december 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 december 1998 tot weigering van verblijf, genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt :

> "Betrokkene werd verhoord op 27 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.
>
> Betrokkene, een Slovaaks staatsburger, zou problemen hebben gehad omwille van zijn zigeunerorigine. Betrokkene zou, samen met zijn gezin, reeds in 1993 of 1994 in Duitsland asiel aangevraagd hebben, maar zou vóór een beslissing te hebben gekregen terug naar Kosice zijn gegaan omdat hun twee gehandicapte kinderen (polio) daar in een instelling waren gebleven. Betrokkene verklaart voor het Commissariaat-generaal dat hij tijdens de Fluwelen Revolutie zeer actief was als democratisch militant. Daarna zou hij echter gestopt zijn met politiek omdat geen enkele partij echt geïnteresseerd was in het lot van de zigeuners. Betrokkene zou in 1989 ontslagen geweest zijn bij de Spoorwegen te Kosice en zou daarna geen werk meer gevonden hebben. Als zigeuner zou de toegang tot de arbeidsmarkt voor betrokkene onmogelijk zijn en voor verdere vorming zou hij nergens toegelaten zijn. Betrokkene beweert verder dat hij persoonlijk nooit het slachtoffer werd van fysische agressie. Toen het gezin reeds terug was van hun verblijf in Duitsland (waar ze asiel hadden aangevraagd), zou zijn zoon R. in de zomer van 1996 aan een bushalte geslagen en geschopt zijn door vijf skinheads. Dit zou niet in de bus zelf gebeurd zijn. Toen zijn zoon thuiskwam zouden betrokkene en zijn echtgenote, XXX thuis geweest zijn. Betrokkene en zijn andere zoon M. zouden met R. naar het ziekenhuis gegaan zijn (Terasa). Betrokkene verklaart dat ze niet zouden verteld hebben wat er werkelijk gebeurd was en wie de daders waren. Ze zouden daarna ook niet naar de politie zijn geweest. R. zou ongeveer één uur in het ziekenhuis gebleven zijn waar hij gehecht werd en zou daarna met zijn broer en met betrokkene mee naar huis zijn gegaan (ze arriveerden rond 20.30 uur terug thuis). Op het einde van 1996, begin 1997 zou betrokkenes dochter R. P. zwanger geweest zijn en zou een abortus willen laten uitvoeren hebben. Omdat ze nog bij haar ouders woonde zou betrokkene de 3.000 SK betaald hebben. Bij de ingreep zou men de helft van de foetus niet verwijderd hebben. Een dag later zou betrokkenes dochter het ziekenhuis verlaten hebben en zou die dag hevige koorts hebben gekregen (die nog twee dagen voortduurde). Na twee dagen zou

betrokkenes dochter dan bevallen zijn van het resterende deel van de foetus. R. zou daarna met haar moeder naar de gynaecologische dienst gegaan zijn en zou daar een injectie en/of een medicijn hebben gekregen. R. zou daarna terug geopereerd geweest zijn. Betrokkene verklaart dat het om een medische fout ging en dat de hoofdarts dit zou bevestigd hebben. Betrokkene zou ook zijn geld teruggekregen hebben. Betrokkene zou verder geen klacht hebben ingediend. Betrokkene verklaart dat R. beweerde dat de behandelende arts zou gezegd hebben dat alle zigeuners moesten afzien. Betrokkene zou ook dit tegen de hoofdarts gezegd hebben en die zou beloofd hebben om de arts in kwestie te sanctioneren. Betrokkenes echtgenote zou daarna een zware depressie hebben gekregen. Ze zou medische hulp gekregen hebben, maar deze zou niet afdoende zijn geweest. Een half jaar geleden zou betrokkene ook depressief geworden zijn. De dag toen betrokkenes dochter naar België vertrok, zouden hij en zijn gezin door zes skinheads lastiggevallen zijn in het treinstation van Kosice. Door tussenkomst van twee veiligheidsagenten zouden de skinheads hen met rust gelaten hebben en zouden daarna twee dronken blanken hebben lastiggevallen. Verder verklaart betrokkene dat de situatie in Slovakije voor zigeuners erop verslechtert en dat zelfs hun buren hen lastigvallen. Tenslotte verklaart betrokkene dat zijn dochter R. ooit het bezoek zou gekregen hebben van de politie om haar te verwittigen voor een eventuele aanval door skinheads, maar dat die aanval niet doorgegaan is. Na deze gebeurtenis zou zijn dochter en haar gezin terug bij betrokkene gaan wonen zijn. Betrokkene zou, samen met zijn echtgenote, op 4 september 1998 Slovakije verlaten hebben om een dag later in België aan te komen. Op 17 september 1998 zou betrokkene de status van vluchteling aangevraagd hebben, in het bezit van een geldig internationaal paspoort.

Uit een vergelijking tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (interview Dienst Vreemdelingenzaken, beroepsverzoekschrift, vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld door betrokkene en interview Commissariaat-generaal) dient vastgesteld te worden dat deze een aantal tegenstrijdigheden bevatten die de oprechtheid van zijn beweringen aantasten. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in het station door zes skinheads werd beledigd en geslagen, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal beweerde nooit geslagen te zijn geweest. Daarnaast verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn zoon Roman een half jaar geleden op straat is mishandeld en dat hij twee maanden in het ziekenhuis moest blijven, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal beweerde dat dat in de zomer van 1996

gebeurde en dat hij slechts één uur in het ziekenhuis bleef.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken niets van de mislukte abortus op zijn dochter heeft vermeld, hetgeen, gezien de ernst van het ingeroepen feit, sterk doet twijfelen aan de oprechtheid van zijn beweringen.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat betrokkenes relaas op het Commissariaat-generaal op verschillende punten afwijkt van hetgeen betrokkenes partner er beweert, waardoor de geloofwaardigheid ervan nog verder wordt aangetast. Zo verklaarde betrokkene dat zijn zoon Roman in juli of augustus 1996, ná hun verblijf in Duitsland, in zijn eigen wijk bij het afstappen van de bus werd aangevallen, terwijl betrokkenes partner beweerde dat haar zoon Roman zeven jaar geleden vóór hun asielaanvraag in Duitsland in het centrum van de stad op de tram is aangevallen. Betrokkene beweerde dat hij en zijn echtgenote toen thuis waren, terwijl zijn echtgenote beweerde dat zij niet thuis was, maar R. en M. zeker wel. Daarnaast verklaarde betrokkene dat zijn dochter R. nog bij haar ouders thuis woonde, toen ze een abortus onderging, terwijl zijn echtgenote beweerde dat ze enkele tramhaltes verderop woonde. Verder verklaarde betrokkene dat hij naar de hoofdarts ging om de ingreep en de arts te gaan aanklagen, terwijl zijn echtgenote dat ten stelligste ontkende.

Door al deze tegenstrijdigheden kan aan betrokkenes asielrelaas geen geloof meer worden gehecht.

De door betrokkene neergelegde stukken (bewijs van verlies van internationaal paspoort, identiteitskaart, kaart van de ziekenkas, rijbewijs) wijzigen hetgeen hiervoor uiteengezet werd niet.

Bijgevolg blijkt uit onderzoek van het dossier dat er geen elementen aanwezig zijn die in hoofde van betrokkene een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie doen ontstaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij

ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

1.4. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 december 1998 tot weigering van verblijf, genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 27 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger, zou problemen hebben gehad omwille van haar zigeunerorigine. Betrokkene verklaart dat zij en haar gezin enkele jaren geleden, nadat haar zoon Roman (O.V. 4.765.060) zou zijn aangevallen door skinheads, naar Duitsland zijn gevlucht. Ze zouden de beslissing echter niet afgewacht hebben en zouden teruggegaan zijn omwille van hun twee gehandicapte kinderen die in Kosice in een centrum verbleven. Betrokkenes zoon Roman zou ongeveer zeven jaar geleden door drie of vier skinheads, ergens in het centrum van de stad, in een tram zijn aangevallen. Ze zouden hem met zijn hoofd tegen de metalen staven van de tram hebben gestoten. Toen hij op de grond viel, zouden de skinheads gevlucht zijn. Daarop zou Roman alleen naar huis zijn gekomen. Op dat ogenblik zou betrokkene niet thuis geweest zijn, R. en M. wel. R. zou haar broer een beetje verzorgd hebben. Betrokkene weet niet waar haar zoon verder verzorgd werd. Men zou ook geen klacht bij de politie ingediend hebben. Drie of vier jaar geleden zou betrokkenes dochter R. een abortus hebben laten uitvoeren. Een vrouwelijke arts zou echter een gedeelte van de foetus niet verwijderd hebben. Toen haar dochter een dag later, na de ingreep, terug thuis kwam zou zij veel pijn en hoge koorts gehad hebben. Dezelfde dag zou betrokkene met haar dochter naar de gynaecologie geweest zijn, waar men haar dochter zou onderzocht hebben en haar een injectie zou gegeven hebben. Eén dag later zou R. bevallen zijn van het resterende gedeelte van de foetus. Ze zouden echter geen klacht ingediend hebben, ook niet bij het hoofd van het ziekenhuis. Betrokkene weet niet of ze het geld voor de ingreep hebben teruggekregen. Betrokkene verklaart verder dat haar dochter in die periode een paar tramhaltes verderop woonde. Bij R. vertrek uit Slovakije (samen met haar gezin) zouden betrokkene en haar familie lastiggevallen zijn door ongeveer tien skinheads.

Door tussenkomst van drie agenten zouden de skinheads hen niet aangevallen hebben en zouden ze twee of drie andere jongeren beledigd en aangevallen hebben. Betrokkene stelt verder dat ze zware gezondheidsproblemen heeft gehad en dat ze geen afdoende medische begeleiding heeft gehad als gevolg van haar etnische origine. Betrokkene zou op 3 of op 4 september 1998 Slovakije verlaten hebben. Betrokkene vroeg op 17 september 1998 de status van vluchteling aan, ze was in het bezit van een geldig internationaal paspoort.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakt van de abortus en de medische problemen van haar dochter, hetgeen, gezien de ernst van het ingeroepen feit, sterk doet twijfelen aan de oprechtheid van haar beweringen.

Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat betrokkenes relaas op het Commissariaat-generaal op verschillende punten afwijkt van hetgeen betrokkenes partner er beweert, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder wordt aangetast. Zo verklaarde betrokkene dat haar zoon ongeveer zeven jaar geleden, vóór hun asielaanvraag in Duitsland, in het centrum van de stad op de tram door drie of vier skinheads is aangevallen. Betrokkenes partner beweerde echter dat Roman in 1996, ná hun verblijf in Duitsland, in zijn eigen wijk bij het afstappen van de bus is aangevallen. Betrokkene verklaarde dat zij toen niet thuis was en dat ze niet wist of haar echtgenoot toen thuis was, terwijl deze bevestigde dat zowel hijzelf als zijn vrouw toen thuis waren. Daarnaast verklaarde betrokkene dat R. ergens anders woonde toen ze de abortus onderging terwijl haar echtgenoot beweerde dat R. toen nog bij hem thuis woonde. Tenslotte verklaarde betrokkene dat noch zij, noch haar echtgenoot naar de hoofdarts is gegaan om de arts (en de operatie) te gaan aanklagen, terwijl haar echtgenoot beweerde dat hij dat wel heeft gedaan.

Uit al deze vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas.

Bijgevolg blijkt uit onderzoek van het dossier dat er geen elementen aanwezig zijn die in hoofde van betrokkene een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie doen ontstaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt

de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1.

Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending aanvoeren van de motiveringsplicht, doordat niet kan verwacht worden dat hun verklaringen volledig en integraal met elkaar overeenstemmen, dat wordt verwezen naar het feit dat een aantal tegenstrijdigheden waar te nemen zouden zijn in de verklaringen van de verzoekende partijen, dat deze zogenaamde tegenstrijdigheden evenwel niet aanvaard

kunnen worden als motivatie om reeds in dit stadium van de procedure de asielaanvragen van de verzoekende partijen als bedrieglijk af te wijzen, dat zij louter en alleen geantwoord hebben op de vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar niet naar de problemen in verband met de abortus van hun dochter, werd gevraagd;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen betogen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins ernstig zijn, zonder dit in concreto aan te tonen; dat een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel de schending aanvoeren van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsl, doordat in de reeds gevoerde asielprocedure enkel geoordeeld werd over de ontvankelijkheid van de aanvraag, dat de Commissaris-generaal geen afweging kon maken van de verklaringen en de belangen van de verzoekende partijen, dat een onderzoek naar de grond van de zaak zich evenwel opdringt, nu het relaas van de verzoekende partijen volledig past binnen de Conventie van Genève, zodat de aangevoerde feiten, zoals de heersende zigeunerhaat in Slowakije, grondig dienen te worden onderzocht;

3.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal, in het kader van het dringend beroep, nagaat of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag nodig is, rekening houdend met alle gegevens van de zaak, dat uit de bespreking van het eerste middel, op het eerste gezicht, blijkt dat de Commissaris-generaal in redelijkheid en op zorgvuldige wijze de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 decmber 1998

tot weigering van verblijf kon bevestigen; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3.1.

Overwegende dat de verzoekende partijen in een derde middel de schending aanvoeren van het algemeen beginsel van het recht op een onpartijdige behandeling van de zaak en van verbod op rechtsmisbruik, doordat geen rekening werd gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst en in casu de vervolging van zigeuners, dat met deze feitelijkheden en gegevens geen rekening werd gehouden en dit louter en alleen op basis van een summier onderzoek ter plaatse en verklaringen uitgaande van de Slovaakse Overheid, die ervan uitgaan dat alle asielaanvragen van zigeuners enkel economisch geïnspireerd zijn en niet politiek, dat er daarenboven sprake is van rechtsmisbruik wanneer extra krachten worden ingezet met als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg;

3.3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf heeft genomen nadat hij heeft vastgesteld dat de aanvragen bedrieglijk zijn; dat hij niet heeft overwogen dat de asielaanvragen van zigeuners "enkel economisch geïnspireerd zijn"; dat de verzoekende partijen nalaten in concreto aan te tonen waarin de "bevooroordeelde houding" van de Commissaris-generaal tot uiting komt; dat de kritiek van de verzoekende partijen, als zouden extra krachten zijn ingezet met "als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg", nergens op slaat; dat het integendeel een blijk is van behoorlijk bestuur, om bij een toevloed van asielaanvragen, extra personeel in te zetten; dat het derde middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde cumulatieve voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien mei tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**